

Vârșnicul Russell M. Nelson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Să-i susținem pe profeți

Faptul de a ne susține profeții este un angajament personal că vom face tot ce ne stă în putință pentru a le sprijini prioritățile profetice.

Președinte Eyring, vă mulțumim pentru mesajul dumneavoastră instructiv și inspirator. Dragii mei frați și dragile mele surori, vă mulțumim pentru credința și devotamentul dumneavoastră. Ieri, fiecare dintre noi a fost invitat să-l susțină pe Thomas S. Monson în calitate de profet al Domnului și de președinte al Bisericii Domnului. Și, adesea, cântăm: „Mulțumim Ție, Dumnezeu nostru”¹. Chiar înțelegem noi, dumneavoastră și cu mine, ce înseamnă acest lucru? Imaginați-vă privilegiul pe care Domnul ni l-a dat de a-l susține pe profetul Său, al cărui sfat va fi nepătat, neîntinat și neinfluențat de vreo aspirație personală, ci întru totul adevărat!

Cum susținem cu adevărat un profet? Cu mult timp înainte de a fi devenit președintele Bisericii, președintele Joseph F. Smith a explicat: „Este o responsabilitate importantă pe umerii sfinților care... susțin autoritățile Bisericii, pentru că trebuie s-o facă nu doar ridicându-și mâna, ceea ce este doar un simbol, ci și prin *faptă*”².

Îmi amintesc bine „fapta” mea cea mai specială de a susține un profet. În calitate de doctor și chirurg cardiolog, am avut responsabilitatea de a-i efectua o operație pe cord deschis președintelui Spencer W. Kimball, în

anul 1972, când el slujea în calitate de președinte în exercițiu al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. El avea nevoie de o operație foarte complexă. Iar eu nu aveam deloc experiență în efectuarea unei astfel de operații asupra unui pacient în vârstă de 77 de ani care suferea de insuficiență cardiacă. Nu am recomandat efectuarea operației și, prin urmare, i-am informat pe președintele Kimball și pe membrii Primei Președinții. Dar, cu credință, președintele Kimball a ales să i se facă operația, doar pentru că fusese sfătuit de Prima Președinție. Aceasta arată modul în care el și-a susținut conducătorii! Iar această decizie mi-a dat fiori!

Datorită Domnului, operația a reușit. Când inima președintelui Kimball a reînceput să bată, a făcut-o cu multă putere! În acel moment, am primit o mărturie clară de la Spirit că acel bărbat avea să devină, într-o zi, președintele Bisericii!³

Știți ce a urmat. După doar 20 de luni, președintele Kimball a devenit președintele Bisericii. Și a condus cu tărie de caracter și curaj timp de mulți ani.

De atunci, i-am susținut pe președinții Ezra Taft Benson, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley și, acum, pe Thomas S. Monson ca președinți ai

Bisericii – profeți în adevăratul sens al cuvântului!

Dragii mei frați și dragile mele surori, unul dintre lucrurile datorate restaurării este distrugerea vechiului mit conform căruia Dumnezeu ar fi încetat să le mai vorbească propriilor Săi copii. Nimic nu ar putea fi mai departe de adevăr. În toate dispensațiile, Biserica lui Dumnezeu a fost condusă de un profet, din timpurile lui Adam și până în zilele noastre.⁴ Profeții depun mărturie despre Isus Hristos – despre divinitatea Sa și despre misiunea și slujirea Lui pe pământ.⁵ Noi îl onorăm pe profetul Joseph Smith ca fiind profetul acestei ultime dispensații. Și îl onorăm pe fiecare bărbat care i-a urmat în calitate de președinte al Bisericii.

Când susținem profeți și alți conducători⁶, facem apel la legea consimțământului general, căci Domnul a spus: „Nu va fi dat nimănui să meargă înainte să predice Evanghelia Mea sau să zidească Biserica Mea, dacă nu este rânduit de către cineva care are autoritate și dacă nu este cunoscut de către Biserică faptul că el are autoritate și a

fost rânduit regulamentar de conducătorii Bisericii”⁷.

Aceasta ne oferă, în calitate de membri ai Bisericii Domnului, încredere și credință când ne străduim să ținem porunca din scripturi de a da ascultare glasului Domnului⁸, când vine prin glasul slujitorilor Săi, profeții.⁹ Toți conducătorii din Biserica Domnului sunt chemați prin autoritatea corespunzătoare. Așadar, niciun profet sau niciun alt conducător din această Biserică nu și-a arogat vreodată chemarea respectivă. Niciun profet nu a fost vreodată ales prin vot. Domnul a clarificat acest lucru, spunând: „Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit”¹⁰. Dumneavoastră și cu mine nu „votăm” conducătorii Bisericii, la niciun nivel. Dar avem, totuși, privilegiul de a-i susține.

Căile Domnului diferă de cele ale omului. Căile omului îi îndepărtează pe oameni din funcții sau de la locurile de muncă atunci când ei îmbătrânesc sau când devin invalizi. Însă căile omului nu sunt și nici nu vor fi vreodată căile Domnului. Faptul de a ne susține profeții este un angajament personal că vom face tot ce ne stă în putință pentru a le sprijini prioritățile profetice. Susținerea noastră este un indiciu asemănător unui jurământ că le recunoaștem chemarea de profet ca fiind legitimă și obligatorie pentru noi.

Cu douăzeci și șase de ani înainte de a fi devenit președintele Bisericii, vârstnicul George Albert Smith, la acea vreme, a spus: „Obligația pe care ne-o asumăm, atunci când ne ridicăm mâinile... este una dintre cele mai sacre. Nu înseamnă că ne vom vedea în liniște de treaba noastră și că vom fi de acord ca profetul Domnului să conducă această lucrare, ci înseamnă... că îl vom susține; că ne vom ruga pentru el; că îi vom apăra reputația și că ne vom strădui să punem în practică

instrucțiunile sale după cum Domnul îl va îndruma”¹¹.

Domnul cel viu conduce Biserica Sa vie!¹² Domnul îi revelează profetului Său voia Lui cu privire la Biserică. Ieri, după ce am fost invitați să-l susținem pe Thomas S. Monson ca președinte al Bisericii, am avut, de asemenea, privilegiul să-i susținem pe el, pe consilierii din Prima Președinție și pe membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli ca profeți, văzători și revelatori. Gândiți-vă la aceasta! Noi susținem 15 bărbați ca profeți ai lui Dumnezeu! Ei dețin toate cheile preoției care au fost vreodată conferite omului în această dispensație.

Chemarea a 15 bărbați la apostolatul cel sfânt oferă o mare protecție pentru noi, membrii Bisericii. De ce? Deoarece deciziile acestor conducători trebuie să fie unanime.¹³ Vă puteți imagina cum trebuie Spiritul să-i inspire pe acești 15 bărbați astfel încât să existe unanimitate? Acești 15 bărbați au o experiență educațională și profesională diferită, precum și opinii diferite legate de multe lucruri. Credeți-mă! Acești 15 bărbați – profeți, văzători și revelatori – știu care este voia Domnului atunci când se ajunge la unanimitate! Ei sunt decizi să se asigure că voia Domnului va fi împlinită cu adevărat. Rugăciunea Domnului este un model pentru fiecare dintre acești 15 bărbați când se roagă:

„Facă-se voia Ta, precum e în cer, așa și pe pământ”¹⁴.

Apostolul cu cea mai mare vechime în oficiul de apostol este cel care prezidează.¹⁵ Acel principiu al vechimii în oficiu va face, de regulă, ca bărbații mai în vârstă să slujească în oficiul de președinte al Bisericii.¹⁶ Acesta asigură continuitate, maturitate, experiență și pregătire îndelungată, conform îndrumării Domnului.

Biserica de astăzi a fost organizată de Domnul Însuși. El a stabilit un remarcabil sistem de guvernare care oferă prinosință și sprijin. Acel sistem asigură conducere cu caracter profetic chiar și atunci când boli și incapacități inevitabile pot apărea din cauza vârstei înaintate.¹⁷ Contrabalansările și protecțiile abundă, astfel încât nimeni să nu poată duce Biserica în rătăcire. Conducătorii experimentați sunt adesea instruiți pentru ca, într-o bună zi, să fie pregătiți să slujească în cele mai înalte consilii. Ei învață cum să audă glasul Domnului prin intermediul șoaptelor Spiritului.

Pe când slujea în calitate de prim consilier al președintelui Ezra Taft Benson, care se apropia atunci de sfârșitul vieții sale pe pământ, președintele Gordon B. Hinckley a explicat:

„Principiile și procedurile pe care Domnul le-a stabilit în vederea guvernării Bisericii Sale acoperă toate... circumstanțele. Este important... să

nu existe îndoieli sau îngrijorări cu privire la guvernarea Bisericii și la exercitarea darurilor profetice, inclusiv dreptul la inspirație și revelație în administrarea treburilor și programele Bisericii când președintele este bolnav sau când are anumite infirmități care-l împiedică să slujească la capacitate maximă.

Membrii Primei Președinții și cei ai Consiliului celor Doisprezece Apostoli, chemați și rânduiți să dețină cheile preoției, au autoritatea și responsabilitatea de a governa Biserica, de a administra rânduielile ei, de a prezenta doctrina ei și de a stabili și menține practicile ei”.

Președintele Hinckley a continuat:

„Când președintele este bolnav sau când are anumite infirmități care-l împiedică să slujească la capacitate maximă în toate responsabilitățile oficiului său, cei doi consilieri ai săi, împreună, formează un Cvorum al Primei Președinții. Ei continuă munca de zi cu zi a Președinției...”

Însă toate aspectele majore legate de reguli, proceduri, programe sau doctrină sunt discutate pe îndelete și cu ajutorul rugăciunii de membrii Primei Președinții și de Cei Doisprezece împreună”¹⁸.

Anul trecut, când președintele Monson a împlinit cinci ani de slujire în calitate de președinte al Bisericii, dânsul s-a gândit la cei 50 de ani ai săi de slujire în calitate de apostol și a făcut următoarea afirmație: „În cele din urmă, vârsta își va pune amprenta asupra fiecăruia dintre noi. Cu toate acestea, suntem de acord cu regele Beniamin, care a spus: «Eu sunt la fel ca și voi, supus la tot felul de slăbiciuni la trup și la minte; și totuși, am fost ales... și uns de către tatăl meu... și am fost păstrat și apărat de către puterea Lui fără asemănare, ca să vă slujesc cu toată puterea, mintea și tăria pe care Domnul mi le-a dat» (Mosia 2:11)”.

Președintele Monson a continuat: „În pofida tuturor problemelor de sănătate pe care le-am putea avea, în

pofida tuturor slăbiciunilor fizice sau psihice, noi slujim cât de bine putem. Vă asigur că Biserica se află pe mâini bune. Sistemul stabilit pentru Consiliul Primei Președinții și Cvorumul Celor Doisprezece [ne] asigură că va fi mereu pe mâini bune și că, indiferent ce s-ar întâmpla, nu trebuie să existe motive de îngrijorare sau de teamă. Salvatorul nostru, Isus Hristos, pe care-L urmăm, pe care-L preaslăvim și pe care-L slujim, se află întotdeauna la conducere”¹⁹.

Președinte Monson, vă mulțumim pentru aceste adevăruri! Și vă mulțumim pentru slujirea dumneavoastră exemplară și devotată de-o viață. Vă rog să-mi permiteți să vorbesc în numele membrilor Bisericii din întreaga lume pentru a vă exprima recunoștința noastră comună și sinceră. Vă onorăm! Vă iubim! Vă susținem, nu doar prin ridicarea mâinii, ci cu toată inima noastră și prin eforturi devotate. Cu umilință și ardoare „ne rugăm pentru [dumneavoastră], drag profet”²⁰! În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Mulțumim Ție, Dumnezeu nostru”, *Immuri*, nr. 13.
2. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), p. 211; subliniere adăugată. Această afirmație a fost făcută în anul 1898, când președintele Smith era al doilea consilier în Prima Președinție.
3. Pentru mai multe detalii, vezi Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle* (2003), p. 153–156.
4. Vezi Ghidul pentru scripturi, „Dispensație”.
5. Mai mulți profeți au prezis venirea Domnului, inclusiv Lehi (vezi 1 Nefi 1:19), Nefi (vezi 1 Nefi 11:31–33; 19:7–8), Iacov (vezi Iacov 4:4–6), Beniamin (vezi Mosia 3:5–11, 15), Abinadi (vezi Mosia 15:1–9), Alma (vezi Alma 40:2) și Samuel Lamanitul (vezi Helaman 14:12). Înainte ca Salvatorul să Se fi născut în Betleem, ei au prezis sacrificiul Său ispășitor și învierea Sa ulterioară.
6. Principiul susținerii conducătorilor este fundamental în toată Biserica Domnului. Un om este susținut înainte de a fi pus deoparte într-o chemare sau de a fi rânduit la un oficiu în cadrul preoției.
7. Doctrină și legăminte 42:11. Practica susținerii conducătorilor noștri a fost

implementată la data de 6 aprilie 1830, când Biserica a fost organizată, și în luna martie a anului 1836, când membrii Primei Președinții și cei ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli au fost susținuți ca profeți, văzători și revelatori (vezi *History of the Church*, 1:74–77; 2:417).

8. Cartea lui Mormon avertizează asupra pericolului dacă nu dăm ascultare învățăturilor profetice. Din ea, citim că „acea clădire mare și spațioasă era mândria lumii; și ea s-a dărâmat, iar căderea ei a fost grozavă. Iar îngerul Domnului [a vorbit]... zicând: Așa va fi distrugerea tuturor națiunilor, neamurilor, limbilor și popoarelor care vor lupta împotriva celor Doisprezece Apostoli ai Mielului” (1 Nefi 11:36).
9. Vezi Daniel 9:10; Amos 3:7; Doctrină și legăminte 21:1, 4–5; 124:45–46.
10. Ioan 15:16. Cel de-al cincilea articol de credință clarifică: „Noi credem că un om trebuie să fie chemat de Dumnezeu prin profeție și prin așezarea mâinilor de către aceia care dețin autoritatea [pentru] a predica Evanghelia și [pentru] a administra rânduielile acesteia”.
11. *Învățături ale președinților Bisericii: George Albert Smith* (2011), p. 64; subliniere adăugată. Acest citat este dintr-o cuvântare a vârstnicului George Albert Smith adresată în cadrul unei conferințe desfășurată în anul 1919. El a devenit președintele Bisericii în anul 1945.
12. Vezi Doctrină și legăminte 1:30, 38.
13. Vezi Doctrină și legăminte 107:27.
14. 3 Nefi 13:10; vezi, de asemenea, Matei 6:10; Luca 11:2.
15. Când președintele Bisericii moare, Prima Președinție este dizolvată și consilierii își ocupă locurile în Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. Apoi, Cvorumul celor Doisprezece Apostoli prezidează asupra Bisericii până când Prima Președinție este reorganizată. Această perioadă este cunoscută sub denumirea de interregnum apostolic. De-a lungul istoriei, acel interval a variat în lungime de la patru zile la trei ani și jumătate.
16. Desigur, tiparul succesiunii nu a fost valabil în cazul chemării lui Joseph Smith, care a fost prerânduit să fie profetul restaurării și primul președinte al Bisericii (vezi 2 Nefi 3:6–22; vezi, de asemenea, Avraam 3:22–23).
17. Noi știm că Domnul Însuși ne poate chema acasă oricând dorește.
18. Gordon B. Hinckley, „God Is at the Helm”, *Ensign*, mai 1994, p. 54; vezi, de asemenea, Gordon B. Hinckley, „He Slumbers Not, nor Sleeps”, *Ensign*, mai 1983, p. 6.
19. „Message from President Thomas S. Monson”, *Church News*, 3 febr. 2013, p. 9.
20. „Ne rugăm pentru tine”, *Imnuri*, nr. 17.

Carol F. McConkie

prima consilieră în Președinția generală a Tinerelor Fete

Să trăim conform cuvintelor profețiilor

Pentru a fi în acord cu scopurile divine ale cerului, noi îl susținem pe profet și alegem să trăim conform cuvintelor sale.

Tatăl nostru din Cer îi iubește pe toți copiii Săi și vrea ca ei să cunoască și să înțeleagă planul Său al fericirii. Prin urmare, El cheamă profeți, cei care au fost rânduiți cu putere și autoritate să acționeze în numele lui Dumnezeu pentru salvarea copiilor Săi. Ei sunt mesageri ai neprihănității, martori ai lui Isus Hristos și ai puterii infinite a ispășirii Lui. Ei dețin cheile împărăției lui Dumnezeu pe pământ și autorizează înfăptuirea rânduielilor necesare salvării.

În Biserica adevărată a Domnului „într-o perioadă, nu este niciodată mai mult decât unul pe pământ, căruia această putere și cheile preoției să-i fie conferite”¹. Noi îl susținem pe președintele Thomas S. Monson ca profetul, văzătorul și revelatorul nostru. El revelează cuvântul lui Dumnezeu pentru a îndruma și a conduce *întreaga* noastră Biserică. Președintele J. Reuben Clark jr. a explicat: „Președintele Bisericii... este singurul care are dreptul să primească revelații pentru întreaga Biserică”².

În ceea ce privește profetul în viață, Domnul a poruncit celor din Biserica Sa:

„Trebuie să luați în seamă toate cuvintele și poruncile lui pe care el

vi le va da vouă pe măsură ce el le primește, umblând în toată sfințenia în fața Mea;

Deoarece, cuvântul lui îl veți primi, ca și cum ar fi din propria Mea gură, în toată răbdarea și credința.

Pentru că, făcând aceste lucruri, porțile iadului nu vă vor birui”³.

Pentru a fi în acord cu scopurile divine ale cerului, noi îl susținem pe profet și alegem să trăim conform cuvintelor sale.

Noi îi susținem, de asemenea, pe consilierii președintelui Monson și pe membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli ca profeți, văzători și revelatori. „Dânșii au dreptul, puterea și autoritatea de a declara gândul și voința [Domnului]... supunându-se... președintelui Bisericii”⁴ Ei vorbesc în numele lui Hristos. Ei profeteșc în numele lui Hristos. Ei fac toate lucrurile în numele lui Isus Hristos. Prin cuvintele lor auzim vocea Domnului și simțim dragostea Salvatorului. „Și tot ceea ce vor spune atunci când sunt inspirați de Duhul Sfânt va fi scriptură... și puterea lui Dumnezeu pentru salvare.”⁵ Domnul Însuși a spus: „Fie prin propriul Meu glas, fie prin